Р Е Ш Е Н И Е
№ 41367

гр. София, 23.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 78 състав,** в публично заседание на 17.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пенка Велинова

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **3467** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Л. Й., гражданин на Република С. М., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 26- 5406-000001/24.02.2026г., издадена от ПИ при РДГП - К., ГПУ Б., с която му е наложена ПАМ по чл. 171, т.3 б.“ з“, „гг“ ЗДвП - временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

В жалбата се поддържа становище за незаконосъобразност и необоснованост на обжалваната заповед, поради противоречието й с материалния закон, съществени нарушения на процесуалните правила и неизяснена фактическа обстановка. По същество от съда се иска да отмени обжалваната заповед и присъди сторените в производството разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът - ПОЛИЦЕЙСКИ ИНСПЕКТОР КЪМ РДГП - К., ГПУ - Б. - редовно призован, не се явява и не се представлява.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не е встъпила в процеса.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните,

намира за установено от фактическа страна следното:

На 24.02.2026 г. около 15:45 часа на ГКПП С. Л. за влизане в страната се явил товарен автомобил марка „Скания“ с регистрационен номер Република С. М. S. и полуремарке марка „Ш.“ с регистрационен номер Република С. М. S., управляван от Л. Й., [дата на раждане] , паспорт № М0309303, издаден от Република С. М.. Товарният автомобил е собственост на фирма „А. Т.“ ДОО, на която жалбоподателят е собственик и управител.

При физическата проверка на автомобила възникнали съмнения относно редовността на задна регистрационна табела на товарния автомобил „Скания“ - S., поради което били извършени експертни справки на предна и задна регистрационни табели. Съгласно експертното заключение предната регистрационна табела е оригинална и не са констатирани неоторизирани интервенции и преправки, но задната регистрационна табела е изцяло неистинска.

Спрямо водача Л. е съставен АУАН серия АД № 946769-24.02.2026г. за деяние квалифицирано по чл.140, ал.1, пр. от ЗДвП. Издадена е и процената ЗППАМ, с която му е наложена ПАМ по чл. 171, т.3 б.“ з“, „гг“ ЗДвП - временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца. Като основание за налагане на мярката се сочи, че на 24.02.2026г. в България, ГКПП С. Л., път -III - 106, с Посока - влизане в България, жалбоподателят е управлявал товарен автомобил „Скания“, с регистрационен номер № S. и полуремарке Ш., с ДК № S., като влекачът влекачът в задната част е без монтирана табела, издадена от официален орган на РС Македония. Деянието е квалифицирано като нарушение по чл. 140, ал.1, предл.2 от ЗДвП – управление на МПС, което е регистрирано, но е без табели с регистрационни номера.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от надлежна страна и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално- правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал.1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б. ”а”, т.6 и 7 от ЗДвП, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Прегледът на материалите по делото не установява да са представени заповеди, установяващи компетентността на издателя на акта, поради което съставът на съда, приема, че същата не е доказана.

За да е законосъобразен, административният акт следва да е издаден от компетентен орган, т. е от

орган, оправомощен за това в пределите на неговата компетентност. Съгласно правната теория, компетентността е нормативно призната способност на даден орган да издаде определен акт. Компетентността за издаване на административни актове може да произтича от закон или друг нормативен акт или чрез възлагане от друг орган, който притежава първоначална компетентност по силата на закон или друг нормативен акт за издаване на дминистративен акт по определен кръг от въпроси, тоест така наречените случаи на законно упражняване на "чужда компетентност". Липсата на компетентност се явява съществено процесуално нарушение от категорията на абсолютните, което ще предопредели отмяната на акта на това формално основание, без да е необходимо неговото обсъждане по същество.

На следващо място, съдът намира издадената ЗППАМ за необоснована.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. "з", "гг" от ЗДвП, цитирана като правно основание за издаване на процесния акт, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство" спрямо водач, който при управление на МПС е извършил нарушение на чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да управлява МПС. Липсва привръзка между описаното деяние и неговата правна квалификация, съставляваща състав на някоя от хипотезите, който дава основание за прилагане на ПАМ по реда на чл. 171, т. 1, б. "з", "гг" от ЗДвП, но от соченото за извършено нарушение, може да се заключи, че същата визира хипотеза на чл. 175, ал.3 от ЗДвП.

Разпоредбите на чл. 140, ал. 1, изр.първо от ЗДвП и чл. 175, ал. 3 от ЗДвП въвеждат два различни състава на административно нарушение – управление на моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер. От доказателствата по делото безспорно се установява фактическа обстановка различна от вписаната в административния акт, която не може да бъде подведена под нито една от двете сочени хипотези. Товарният автомобил, за управлението на които е съставена процесната заповед, е бил надлежно регистриран и с поставени регистрационни табели, задната от които неистинска. Служенето с контролни знаци / регистрационни табели / неиздадени от съответните органи съставлява престъпление по смисъла на НК, въздигнато като такова с разпоредбата на чл. 345, пр.2 от НК. В ЗДвП няма правна норма, което да визира случаите на "служене с неистински регистрационни табели", при управление на МПС, какъвто очевидно е настоящия. Деянието, изразяващо се в управление на МПС, с поставени на определените за това места регистрационни табели, които не са истински, е възведено от законодателя като престъпление, а не като административно нарушение. Освен това се установява, че предната табела е истинска. В тази връзка настоящият съдебен състав не споделя подхода да се приравнява ползването на неистински табели на липсата на такива, доколкото същото се основава на разширително тълкувано, което е недопустимо при приложението на наказателни или както е в случая административно-наказателни разпоредби.

По изложените съображения съдът намира, че обжалваната заповед, като издадена при съществени процесуални нарушения е незаконосъобразна. Не се доказва от представените доказателства компетентността на издателя и посоченото в нея основание за издаването й и в т.см. тя е необоснована. Жалбата се явява основателна и като такава следва да бъде уважена.

При този изход на спора жалбоподателят има право на сторените по делото разноски, които следва да бъдат възложени в тежест на ответника. Претендирано е присъждане на разноски представляващи платена държавна такса в размер на 5,11 евро и адвокатско възнаграждение, като така заявената претенция следва да бъде частично уважена само досежно платената държавна такса, за което има представени доказателства. Относно претендирания адвокатски хонорар по делото е представен договор за правна защита и съдействие,ведно с пълномощно, съгласно който уговореното между страните възнаграждение следва да бъде заплатено по банков път, доказателства за което не са представени, нито такива удостоверяващи заплащането по различен начин. За присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение освен последното да е уговорено е абсолютно необходимо да е доказано и че същото е платено (ТР № 6 от 2013 г.ОСГТК). С оглед изложеното не са представени надлежни доказателства, че договорения и претендиран адвокатски хонорар е и надлежно платен, поради което и претенцията на жалбоподателя в тази част се оставя без уважение.

По изложените мотиви, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Л. Й., гражданин на Република С. М., Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 26- 5406-000001/24.02.2026г., издадена от ПИ при РДГП - К., ГПУ Б..

ОСЪЖДА ОДМВР – Б. ДА ЗАПЛАТИ на Р Л. Й., [дата на раждане] , паспорт № М0309303, издаден от Р С М., разноски в размер на 5,11 евро.

Решението не подлежи на обжалване, съгласно чл.172, ал.5 от ЗДвП.

Решението да се съобщи на страните.

СЪДИЯ: